

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2013. március 21.
(csütörtök)**

Szepesy László

SEGÍTSÉG A SZENVEDÉS ELŐTT

Alapige: Márk 10,32-34

„Útban voltak, hogy fölmenjenek Jeruzsálembe. Előttük ment Jézus, ők pedig álmélkodva és félve követték. Ekkor ismét maga mellé vette a tizenkettőt, és kezdett nekik azokról a dolgokról beszélni, hogy mi minden fog majd vele történni: Íme, felmegyünk Jeruzsálembe – mondta –, és az ember Fia átadatik a főpapoknak és az írástudóknak, halálra ítélik őt, és átadják őt a pogányoknak, majd megcsúfolják őt, megköpdösik őt, megostorozzák őt és megölik őt, de harmadnapon feltámad.”

Imádkozzunk!

Mindenható, Örökkévaló Istenünk! Hálát adunk Neked, hogy a mai napon is megújítottad a Te kegyelmedet és irgalmadat felénk, jószággal őriztél, gondviseléssel vezetted bennünket!

Köszönjük, hogy a Te kegyelmedet elégségesé titted számunkra minden helyzetben, és erőtlenségeinkben is megtapasztalhattuk, hogy a Te erőd elégséges nekünk! Hálát adunk Lelkednek minden bennünk végzett munkájáért, gyümölcséért: a szeretetért, szelídségért, békeségért, hosszútűrésért, hitért!

Kérjük, hogy egyetlen egy áldozatoddal fedezd el minden elkövetett bűnünket, amelyekkel ma vétkeztünk ellened! Vesd el azokat tőlünk olyan messze, mint amilyen távol van napkelet napnyugattól! És kérünk Téged, hogy ezen az alkalmon is készíts minket neved imádására és magasztalására, őszinte imádságokkal, énekekkel, alázatos szívvel, amely Rád figyel és hallgat.

Ajándékozz meg minket a Te beszédeddel, a Te szavaddal, amely lélek és élet számunkra! Add, hogy Igéd eljusson szívünk gondolatáig, és hogy ott, megítélve azokat, változtasson meg minket! Fiad nevében könyörgünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Jézus virágvasárnapi bevonulását Jeruzsálembe egy hosszabb utazás előzte meg. Sok minden történt ez alatt az út alatt: Jerikóban új életet adott Zákeusnak, majd elhagyva a várost, meggyógyította a vak Bartimeust, Bethániában pedig feltámasztotta a halott Lázárt. Ahogy egyre közeledett Jeruzsálemhez, egyre inkább terjedt a híre mindannak, amit tett, és ezzel együtt nőtt a népszerűsége is.

Jézus azonban tudta, hogy ez az utolsó útja Jeruzsálembe. És hogy az emberi dicséretnek, és az Őt Jeruzsálemben fogadó örömujjongás nehogy megtévessze a tanítványait, már az utazás elején egyértelművé teszi útjának célját nekik: az ember Fia meghalni megy a fővárosba. Ez küldetésének fő célja: hogy életét adja sokakért. Krisztus ezt egyértelművé tette. Felolvasott igénkben már harmadszor beszél nekik mindarról, ami Jeruzsálemben fog vele történni.

De azon kívül, hogy tudatosítani akarta tanítványaiban útjának célját, azért is beszél nekik erről, hogy felkészítse őket erre a megrázkódtatásra. Ugyanis a tanítványok számára borzalom volt az, amit Jézus röviden felvázolt nekik, amit előre megmondott. Úgy gondolom, hogy egyikünk sem hallaná szívesen azt a házastársától, vagy a hozzá legközelebb álló szerettétől, hogy nemsokára meg fog halni. Rossz még belegondolni is abba, hogy elveszítsük a számunkra legfontosabb embert. Tudjuk, hogy az Úr vár ránk és szerettünkre is, de az elvesztése ugyanúgy fájdalmas. Úgy gondolom, hogy a tanítványok is így voltak ezzel. Nem akarták, hogy Mesterüknek valami baja essen, nem akarták, hogy meghaljon. Mindemellett nem voltak naivak sem. Nagyon jól tudták, hogy milyen veszély fenyegeti Őt. A főpapok és írástudók már régóta tervezték Jézus megöletését, és különféle csapdákat is állítottak fel neki, amelyeket Ő sorban kikerült – ennek maguk is szemtanúi voltak. De ettől még továbbra is fennállt a veszély: nagyon jól tudták, hogy Jeruzsálemben húsvét ünnepén puskaporos a hangulat, és Mesterük a főpapok kezébe kerülhet. Féltve mentek tehát Jeruzsálembe, féltették magukat is, Mesterüket is.

Mégis elkerülhetetlen volt ez az út. Hiába szerették volna a tanítványok, ha nem történne meg mindaz, amiről Jézus beszélt, ez nem volt lehetséges. Amikor Jézus először beszélt nekik erről, Péter ellenkezett: „Mentsen Isten, Uram! Nem eshetik ez meg te véled.” Jézus azonban elutasította ezt az aggodalmat, mert sátáni gondolat az Ő szenvedésének elkerülése, hisz akkor nem valósul meg a megváltás. Már pedig a szenvedéstől való félelem, és az annak elkerülése iránti vágy benne volt a tanítványok szívében, és nem csak az övékben: ez egy olyan dolog, ami mindannyiunkra jellemző. Félve és bátortalanul nézünk szembe az előttünk álló szenvedéssel. Ezért fontos, hogy röviden megnézzük azt, hogy Jézus Krisztus hogyan akarta felkészíteni az Övéit arra, ami Jeruzsálemben vár rájuk.

Először is Jézus azzal bátorította tanítványait, hogy elmondta, milyen szenvedések várnak Őrá. Első olvasatra ez megdöbbenő! Hogyan lehetne mindaz, amit Jézus szenvedéséről és haláláról elmond, bátorítás? Hiszen Jézus azt mondja, hogy éppen az fog beteljesedni, amitől a tanítványok olyan nagyon féltek. Ez mitől bátorítás? Ne félj, mert minden, amitől rettegsz, be fog következni. Ez általában nem, hogy nem bátorítja, hanem egyenesen a kétségbeesés hatalmába taszítja az embert.

Mégis Jézus jól tudta, hogy tanítványainak ezt kell hallaniuk. Miért? Mi bátorító van abban, hogy Jézus megmondja, mi fog történni vele? Hát pontosan az, hogy Ő nagyon jól tudja, mi fog történni. Nem meglepetésként éri az, hogy elfogják, halálra ítélik és megfeszítik Őt, hanem nagyon is jól ismerte saját sorsát. Ez pedig egyértelműen Isteniségéről árulkodik. Arról, hogy mindent aprólékosan tud előre. Mert itt nem arról van szó csupán, hogy Jézus a nagyon is valószínűt megjósolta: azaz azt, hogy meg fog halni. Nem! Jézus olyan aprólékosan részletezi szenvedésének egyes mozzanatait, hogy azt egy ember sem sejthette előre. Azt sejthette, hogy megölik, de honnan tudta, hogy nem megkövezik, hanem keresztre feszítik? Azt tudta, hogy végezni akarnak vele, de honnan tudta, hogy lesz bírósági tárgyalás, és nem úgy végzik ki, mint később István vértanút, akit tárgyalás nélkül köveztek meg? Azt is tudta, hogy a pogányoknak kiszolgáltatják Őt, de honnan tudta, hogy meg fogják ostorozni? A halálraítélteket nem mindig szokták kegyetlenül kínozni. Pilátus is azért ostoroztatta meg Urunkat, mert abban bízott, hogy utána elbocsáthatja Őt. Honnan tudta volna Jézus mindezeket biztosra, ha nem látta volna őket előre,

ha Ő maga nem Isten lenne? Tehát mi volt a bátorítás abban, amit Jézus mondott? Az, hogy Ő Istenként tudja jól, hogy milyen szenvedés elé nézünk.

És nem pusztán, hogy tudta, hanem az Ő terve volt mindez! Ő tervezte meg az egészet, minden részletével együtt azért, hogy megváltson bennünket. Az Ószövetség egyértelműen előre megjövendölte ezeket, és így is történtek. Tehát Jézus szenvedése az Isteni megváltás tervének része. Isten beletervezte a szenvedést Jézus életébe! Ezért volt elkerülhetetlen. Úgy, ahogy Pál életében is, akinek meg kellett látnia, hogy mennyit kell szenvednie Isten nevéért (ApCsel 9,16). Ha Jézus nem akarná elfogadni, felvállalni a rá váró szenvedést, akkor a mindenható Isten tervét nem akarná megvalósítani! Ő azonban szembenéz a fájdalmakkal és kínokkal, mert tudja, hogy a szenvedésnek célja van. Nem minden szenvedésnek ugyanaz a célja – egyikünk szenvedésének sem az a célja, ami Jézusé. De mégis, minden emberi szenvedésnek célja van. Nem egy kihagyható, átugorható dolog, ami felesleges, hanem szükségszerű, aminek következménye van. Ezért is vállalja Jézus.

Mi bátorító van mindebben a tanítványok számára? Egyrészt az, hogy Isten mindig jól tudja, hogy mi miért történik. Sőt! Nem csak tudja, hanem minden az Ő terve szerint történik! Ő az, Aki megvalósítja akaratát. Még a szenvedésben is! Amikor szembe kell néznünk valami nagy veszteséggel, szenvedéssel, vagy fájdalommal, először gondoljunk erre! Ne arra, hogy de jó volt Jézusnak, mert Ő tudta, hogy mi vár rá. Sokszor félreértjük ezt a történetet és addig jutunk csak el, hogy igen, bátorító lenne az, ha mi is tudnánk, hogy mi vár ránk. De hát Jézus nem mondja meg nekünk úgy, mint az apostoloknak. De nem az a vigasztaló, hogy mi tudjuk-e, ami ránk vár, vagy sem, hanem az, hogy az Úr Jézus Krisztus tudja, és ami még csodásabb, hogy az Ő akaratából történik minden, ami történik! Elégedjünk meg azal, hogy Ő a szenvedéseinknek is Ura, irányítója. Nagyon sokszor keressük a miértet. Miért lettem beteg, miért veszítettem el valakit, miért mentem csődbe? És még sorolhatnánk. De nekünk nem a miértet kell keresnünk, hanem bízunk Megváltó Urunkban, hogy Ő pontosan tudja, hogy mit miért tesz az életünkben, mit miért enged! Ha mindennek tudnánk az okát, akkor jobb lenne, kevésbé fájna? Vagy meg tudnánk változtatni a dolgokat? Nem hiszem! Tudjuk az Úr Jézus kezében az életünket! Elég az, ha Ő tudja, mit miért tesz, és az a fontos,

hogy meglássuk ebből a történetből, hogy Ő valóban tudatosan alakítja szenvedéseinket úgy, hogy azok javunkra tudjanak válni.

Másodszor azt lássuk meg, hogy az Ő szenvedése nem hasonlítható a miénkhez. Jézus helyettünk szenvedett, ami azt jelenti, hogy olyan dolgokat viselt el, amelyekkel nekünk már nem kell szembenéznünk! Jézus ezt azzal teszi egyértelművé, hogy hangsúlyozza: Őt érik mindezek a szenvedések, nem a tanítványait. Az eredeti szövegben is nagyon kifejező módon jelenik meg ez: a 33. és 34. versben többször szerepel az a szó, hogy őt. „Halálra ítélik őt, és átadják őt a pogányoknak, majd megcsúfolják őt, megköpdösik őt, megostorozzák őt és megölik őt”. Nem magyartalan a fordítás, hogy ennyit ismétlik ezt a szót, hanem az eredeti szöveghez hű, amelyben ugyan ennyiszor szerepel az „őt” szó. Ugyanis Jézus ennek a szónak a hangsúlyozásával arra akarja felhívni a figyelmünket, hogy csak Ő fog szenvedni! Ezzel több dolgot is elárul.

Először is azt, hogy a tanítványokra nem az a sors vár Jeruzsálemben, mint Őrá, még nem jött el az ő szenvedésük ideje.

Másodszor, hogy az Ő szenvedése egyedi, különbözik mindenfajta szenvedéstől, amiken a tanítványainak át kell majd mennie. Ugyanis amikor Jézus szenved, akkor az ember Fia szenved! Nem egy bűnös, Istennek engedetlen ember, hanem az embernek Fia! Mit jelent ez? Kicsoda az ember Fia? Az Ószövetségi írások szerint az ember Fia olyan személy, Akit Isten nagyon nagy méltóságra emel. Ezt olvassuk Dániel könyvében (7,14): „És ada néki hatalmat, dicsőséget és országot, és minden nép, nemzet és nyelv néki szolgálja; az ő hatalma örökkévaló hatalom, a mely el nem múlik, és az ő országa meg nem rontatik.” Ez azt jelenti, hogy az emberek között Ő lesz az első. Isten előtt áll, azaz büntelen, mert Isten jelenlétében a bűnös ember nem állhat meg. Az Ószövetségben többször láthatjuk, hogy Isten jelenlétében a próféták összeroskadtak bűneik érzete miatt. Az ember Fia pedig ott áll Isten trónja előtt. Emellett Ő fog minden hatalmat és uralmat megkapni a világon. Ezt halljuk a mennybemenetelkor is Urunktól: nékem adatott minden hatalom mennyen és földön. Amikor Jézust megkínózzák, halálra ítélik és kivégzik, akkor azzal az ember Fiával teszik ezt, Akinek eljövételét Isten előre megígérte. Micsoda botrány, hogy az ember Fiát, akit mindenkinél jobban fel kellene magasztalni, az emberek mindennél jobban megaláznak! Egyikünknek sem jár ki akkora tisztelet, mint Őneki, ezért mi nem is szenved-

SEGÍTSÉG A SZENVEDÉS ELŐTT

---

hetünk, aláztathatunk meg annyira, mint Ő. Sőt! Nekünk egy szavunk sem lehet, mert bűneink miatt méltók vagyunk minden büntetésre, megaláztatásra, mert felláztunk a Felséges, Mindenható Isten ellen. Hogy mit érdemelnénk mi a bűneink miatt, azt legszemléletesebben Jézus szenvedésében láthatjuk. Nekünk kellett volna mindazon keresztülmennünk, amit Ő elszenvedett. Isten elleni lázadásunk miatt nekünk kellett volna ennyire megaláztatnunk és szenvednünk. És ez alatt nem pusztán a testi szenvedést kell értenünk, testvéreim, hanem Istennek azt a félelmetes haragját, ami Jézus Krisztuson volt. Ezt mi nem vagyunk képesek elviselni. Ahogy káténk mondja: pusztá teremtmény nem viselhetné el Isten bűn ellen való haragjának súlyát.

Összegezve tehát: mi a bátorítás abban, hogy Jézus szenvedése egyedi volt? Az, hogy a mi szenvedésünk nem a bűn miatti szenvedés. Nem azért szenvedünk, hogy kibéküljünk Istennel. A szenvedéseinkkel nevel és formál bennünket. Hogy a mi szenvedéseink milyenek, azt Pál egyértelműen kifejezi. Azt mondja, hogy pillanatnyi könnyű szenvedés (2Korinthus 4,17), még ha mi nagyobbak látjuk is azt. Hogy egy hasonlattal éljek – legalább akkora a különbség a mi szenvedésünk és Urunk szenvedése között, mint a között, hogy valakinek az ujját tűvel megsúrják, vagy éppen levágják a karját.

Végül pedig arra hívja fel Urunk a figyelmünket, hogy a szenvedésben nézzünk előre, ahogyan Ő is tette. Elsorolja, hogy mi mindent fognak vele tenni, a sok szörnyűséget, amit el kell szenvednie, és utána azt mondja, hogy DE. De az ember Fia harmadnap feltámad! A szenvedés után ugyanis mindig van folytatás. Nem ér véget minden azzal, hogy szenvedünk, hanem annak is vége lesz egyszer. És a folytatásban ott lesz a feltámadás, Isten szabadítása. Ott van a bizonyosság, hogy Atyánk megengedi a szenvedést is, de a remény is, hogy nem hagy abban minket mindvégig. Vár ránk az örök élet, a szabadulás, amelyet megígért nekünk mennyei Atyánk! Urunk nem csak a szenvedést látta meg, hanem azt is, hogy van folytatás. Tudta jól, hogy aki megalázza magát, annak nem így ér véget az élete, hanem azt Isten felmagasztalja. Atyjában bízott, mert tudta, hogy Atyánk szeretete hatalmasabb minden szenvedésnél, minden gonoszságnál. És mi is azt lássuk meg, testvéreim, hogy Isten szeretete erősebb mindennél! Erősebb még a szenvedésnél is. Ahogyan az ember Fia szerelme is nagyobb volt, mint sem hogy ilyen szenvedések megakadályozzák Őt abban, hogy megmentsen minket.

És ez a szeretet az, amely képes rávenni minket, hogy szenvedjünk mi is. Ne csak magunkért, hanem egymásért is. Természetesen nem úgy, ahogyan Jézus Krisztus, úgy senki sem tud. De hogy egymás bűneit türelemmel és szeretettel hordozzuk, az igenis lehet szenvedés. Ahogyan Pál is mondja az Efézus 4,2-ben: elszenvedvén egymást szeretetben. Mert egyedül a szeretet képes így szembenézni a szenvedéssel. Úgy, hogy közben azt nézi, hogy mi van a másik javára, és nem a magaméra. Egyedül ez képes önmaga kárt szenvedni, önmagát odaadni másokért. Az ilyen szeretetből származó szenvedés pedig önkéntes. Nem kikényszerített, mert inkább maga szenved, minthogy a másik kárt valljon. Ahogyan Jézus is önként vállalta értünk a szenvedést. Annyira szeretett minket, hogy behalt ebbe a szeretetbe. Inkább önmaga nézett szembe a szenvedéssel, hogy ne nekünk kelljen.

Tehát ha szenvedések, veszteségek, kínok előtt állunk, mivel bátorít és erősít minket Urunk? Azzal, hogy fogadjuk el, a szenvedés is az Ő akarata a mi életünkben, az Ő velünk kapcsolatos tervének része. Bízunk Őbenne, hogy Ő tudja, mi miért történik velünk. Továbbá azzal biztat, hogy nézzünk az Ő szenvedésére, és lássuk meg, hogy a miénk könnyebb. Kérjük az Ő erejét, Aki már elhordozta a számunkra elhordozhatatlant, hogy segítsen meg minket. Végül pedig lássunk túl a szenvedésen, lássuk meg Istenünk szerelmét, hogy megszabadít minket, és indítson minket arra, hogy másokért szenvedni tudjunk. Ezekkel erősítsen és támogasson minket Isten minden időben!

Imádkozzunk!

Mindentudó, mindenható, és mindeneket igazgató Megváltó Istenünk! Csodálatosak a Te tetteid a mi szemünk előtt! Leborulva áldunk és magasztalunk Téged megváltó munkádért, amelyet ígéreted szerint vittél véghez, és amelynek gyümölcsében kegyelmed nagysága szerint részesítesz minket is.

Hálát adunk ezért a véghetetlen szeretetért, amely legyőzött minden akadályt, félelmet és szenvedést, hogy megmentsen minket! Köszönünk, Urunk, minden vigasztalást, amelyet Lelked által nekünk adsz, és hálát adunk Neked, hogy karjaidba vettél, és hogy életutunkat bölcsességed szerint igazgató!

Köszönjük Neked, hogy a szenvedéseinkben is Urunk maradsz, sosem hagysz el minket, hanem kezedben tartva megőrzöl bennünket! Köszönjük, hogy nem kell rettegnünk bűneink jogos büntetése miatt,

SEGÍTSÉG A SZENVEDÉS ELŐTT

---

mert azt Te szenvedted el helyettünk a Golgotán. És hálát adunk azért a reménységért, melyet szívünkben Lelked által gerjesztesz, hogy mi is, megváltott gyermekeidként, az örök élet örökösei lehetünk!

Mindazonáltal, Urunk, nem pusztán, hogy mindezekről oly sokszor elfelejtkezünk, hanem még hogy ha eszünkbe jut is, nagyon sokszor nem reménykedünk bennük! A félelem és a fájdalom legyőz bennünket, és a rettegés miatt remény és bizalom nélkül élünk.

Kérünk, hogy Te szabadíts meg bennünket ezektől! Támogass bennünket Lelkeddel, Aki eszünkbe juttatja, hogy mit tettél értünk! Add, hogy mi is támaszai lehessünk szenvedő testvéreinknek, hogy eléd járva, Benned bízva, Tőled erőt kérve és várva, reménységgel tudjuk hordozni fájdalmunkat, terhünket! És kérünk Téged, hogy szabadításodat és irgalmadat tapasztalva, hálás szívvel élhessünk Neked és hirdethessük, hogy Tenálad mindenki, aki megfáradt, nyugalmat és erőt találhat! Kérünk, Urunk, add, hogy ennek hirdetői, megélői lehessünk!

Ámen.

Te vagy az Úrnak felkent nagy KIRÁLYA,
Kinek vettetek mindenek alája,
Aki népedet tiszta igéddel,
Oktatod s vezérled Szentlelkeddel.
Minden ügyében felállasz mellette,
Ellenségivel harcolsz ő helyette,
Minden veszélyét karod elhajtja
S az idvességben végig megtartja.

E nagy királynak nálam is zálogja,
Igaz hit által én is vagyok tagja,
Őtet ismerem, mint fő Uramat
És keresztyénnek vallom magamat.
Áldott nevéből bátran vallást teszek,
Szent törvényének követője leszek,
Lelkem és testem hálaadással,
Nékie vallom hív ajánlással.

(292,4-5 dicséret)